

253. Pojavi ob Gospodovem krstu. Gospodova večnost

1 Reče Simon Juda: "Gospod, ko si se dal pred menoj Janezu krstiti z vodo v reki Jordan, smo videli plamen v obliki goloba, ki je lebdel nad Tvojo glavo, in govorili so, da naj bi bil to Božji Sveti Duh! In tedaj smo tudi slišali glas kot iz zraka: 'Glejte, to je Moj ljubljeni Sin, s katerim imam veselje; njega poslušajte!' Kaj je bilo to? Od kod je prišel tisti sveti plamen in kdo je izgovoril besede, ki smo jih razločno slišali? Kako naj to razumemo?"

2 Rečem Jaz: "Le od kod drugod bi lahko prišlo, kakor od Mene in iz Mene?! Ali meniš, da morda za zvezdami v neskončnem prostoru prebiva Oče, ki je poslal plamen nad Mojo glavo in potem morda tudi iz neskončne višine spregovoril omenjene besede na to Zemljo? O, kolikšna je slepota ljudi! Če večni Oče v Meni, Svojem prav tako večnem Sinu prebiva tako, kakor sem vam dovolj jasno ponazoril, le od kod sta se potem vzela plamen in glas? Poglej sem in znova boš zagledal isti plamen nad Mojo glavo! In prisluhni, pa boš spet slišal iste besede! "

3 Tedaj vsi zagledajo lebdeči plamen v obliki plamenečega križa ali, zmotno, precej podobno golobu, ki pravzaprav tudi ponazarja križ, hkrati pa tudi vsi zaslišijo že znane besede.

4 Jaz pa sem rekel: "To je bil glas Očeta v Meni in plamen je nastal iz Moje neskončne zunanje življenjske sfere, ki je delovanje Mojega svetega Duha! - Simon Juda, ali razumeš zdaj tudi to?"

5 In vsi so rekli: "Da, Gospod, zdaj razumemo tudi to, čeprav je čudežno, nadvse čudežno!"

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
Knjiga 4